

ת"פ 29984/08/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מוחמד זועבי, הנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 29984-08-16 מדינת ישראל נ' זועבי(עציר)

בפני בעניין: כבוד השופט יואל עדן
מדינת ישראל - המאשימה
באמצעות ב"כ עו"ד אדווה ויצגן - פמ"ד

נגד
מוחמד זועבי (עציר) - הנאשם
באמצעות ב"כ עו"ד ראפי מסלחה

גזר דין

האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ("החוק"), עבירות נשק (החזקת נשק) לפי סעיף 144(א) לחוק, עבירות נשק (הובלת נשק) לפי סעיף 144(ב) לחוק, עבירות נשק (עסקה בנשק) לפי סעיף 144(ב2) לחוק, והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961.

הנאשם הורשע בכל המיוחס לו בכתב האישום, העובדות וכלל הנסיבות פורטו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, ולהלן עיקרי כתב האישום בו הורשע הנאשם.

בבסיס צה"ל הנמצא בנגב, קיים מתחם של בונקרים נעולים המכילים אמצעי לחימה, כאשר הבסיס ומתחם הבונקרים מאובטחים ע"י סיורים, עמדת שמירה ועוד. בבונקר נשוא כתב האישום, אוחסנו סוגים רבים של אמצעי לחימה וביניהם לבנות חבלה, רימוני רסס, מטולים משוגרי כתף ("טילי לאו"), וגם מטול מפצח ("טיל מטאדור") המסוגל לחדור פלדת שריון ובטון מזוין.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, במהלך חודש אפריל 2016, אבטחו את הבסיס ואת הבונקר חיילים בפיקודו של סרן שאדי בשיר ("שאדי"), כאשר עדי זועבי ("עדי") שימש כנהגו של שאדי. הנאשם הוא אביו של עדי.

לפני 29.4.2016, קשרו הנאשם, שאדי, עדי ואחרים שזהותם אינה ידועה, קשר, לגנוב אמל"ח מהבסיס ולהעבירו לאחרים תמורת סכום כסף גדול.

בתאריך 29.4.2017 הגיעו שאדי ועדי לבונקר, פרצו אותו והוציאו ממנו ארגזי מתכת שהכילו 77 רימוני רסס, 13 טילי

לאו, ואת טיל המטאדור (כל אלו להלן: "**האמל"ח**"), העמיסו את האמל"ח לרכב צבאי, סגרו את דלת הבונקר וסידרו את המנעול ואת השרשרת, כך שייראה כאילו הבונקר נעול.

באותה עת, במקביל, במסגרת הקשר ולשם קידומו, נסע הנאשם מצפון לדרום, בכביש 6, ברכב מסוג פולקסווגן ג'טה, השייך לו ורשום על שם בני משפחתו, ועם אחרים בכלי רכב נוספים, על מנת להיפגש עם שאדי ועדי ולקחת מהם את האמל"ח.

השניים עצרו את הרכב במתחם ליד מחלף בית קמה, ושם נפגשו עם הנאשם ואחרים. הנאשם, שאדי ועדי פרקו את האמל"ח מהרכב המסחרי והעמיסו אותו לרכב הג'טה. שאדי ועדי חזרו לבסיס.

הנאשם נסע חזרה לכיוון צפון, עם האחרים, כשהאמל"ח ברכב הג'טה, על מנת להעבירו לאחרים, ומסר את האמל"ח לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, ובמסגרת הקשר חילקו הנאשם, שאדי ועדי ביניהם את התמורה אותה קיבלו עבור האמל"ח.

2. כאמור בהכרעת הדין, עובדות כתב האישום הוכחו בפני באופן מלא, ובמעשיו אלו היה הנאשם שותף לקשר לפשע, והוא התפרצות לבונקר וגניבה של אמל"ח, הוצאת נשק מרשות הצבא, וסחר באמל"ח, היה שותף להחזקת אמל"ח והובלתו, עסקה באמל"ח שיש בה מסירת החזקה באמל"ח נפיץ לאחר, ועשה שימוש ברכב לשם ביצוע עבירה.

ראיות וטיעונים לעונש

3. במסגרת הראיות לעונש הוגש מטעם המאשימה עברו הפלילי של הנאשם (טע/1). בטיעונים לעונש הוגשו ע"י המאשימה שני גזרי דין של המעורבים בפרשה - סגן שאדי באשיר ועדי זועבי (בנו של הנאשם), אשר מהם עולה כי על שאדי באשיר הוטלו 107 חודשי מאסר, במסגרת הסדר טיעון לעונש, ועל עדי זועבי אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות, הוטלו 150 חודשי מאסר.

טיעוני ב"כ המאשימה

4. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באחת מהפרשות החמורות שהובאו בפני בית המשפט לאחרונה, הכוללת פריצה לבונקר חירום צבאי, הוצאת אמל"ח בהיקף גדול לרבות טיל מסוכן ביותר, כאשר שאר המעורבים בפרשה נידונו למאסרים של 9 שנים ו-12.5 שנים ועונשים נוספים.

נטען כי הנאשם היה העבריין הבכיר מבין שותפי הקשר, כאשר מדובר במי שלחובתו עבר פלילי עשיר ואף ספציפי בעבירות נשק, אשר בעברו ריצה מאסרים, ומדובר במי אשר מכיר היטב את המשטרה ומכיר אירועים פליליים בהם נערך מו"מ בנוגע להסגרת אמל"ח, וזאת בניגוד לשני השותפים לעבירה ששניהם נעדרי עבר פלילי, והנאשם היה בעל היכולות והקשרים להעביר את האמל"ח לגורם שלישי, כאשר הוא השתמש בשליטה בנשק כקלף מיקוח.

עוד נטען כי הגם שמדובר באירוע עבריני אחד, הרי שכל אחד מאמצעי הלחימה שנגנבו יכול היה להביא לנזק הרסני וסכנה גדולה לביטחון הציבור, ובמעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של ביטחון המדינה וביטחון הציבור, והפנתה לע"פ 5833/07 **חורי נ' מדינת ישראל** (18.11.2007).

עוד נטען כי העבירות בוצעו בתכנון מוקפד ובתעוזה רבה, ואין נפקא מינה לכך שהנשק הוצא פיזית ע"י שותפים אחרים שהיו אמונים על שמירתו, וכי כמות הנשק שנגנב היא אדירה, ואף זהו המקרה הראשון שבו נגנב אמל"ח ברמת סיכון כה גבוהה, וניתן להניח כי ככל שהאמל"ח היה מגיע לידיים עברייניות היו אבידות רבות בנפש, כאשר יש לזכור כי לא כל האמל"ח אותר בפיצוץ ומשכך הסכנה לשלום הציבור וביטחונו עודנה קיימת.

ב"כ המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין 12-18 שנות מאסר, ונטען כי עונשו של הנאשם צריך להיות בקצהו העליון של המתחם, והפנתה לפסיקה מטעמה לרבות פסיקה במקרים מקלים יותר עם עבירות בודדות, ונטען כי בענייננו מדובר בהיקף ובסוג אמל"ח חמור יותר ועל כן יש ללמוד מקל וחומר מהפסיקה שהוגשה, ויש להחמיר בעונשו גם ביחס לשאר השותפים לעבירה נוכח חלקו העיקרי של הנאשם ונוכח עברו הפלילי העשיר במקרים דומים, ויש להשית עליו לרבות המאסר גם קנס גבוה וכן המאשימה עומדת על חילוט רכבו אשר נתפס.

טיעוני ב"כ הנאשם

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בהרשעה במעשה אחד, ואין מדובר בריבוי מקרים בהתאם לסעיף 113, וכי ישנה חשיבות לאמור לאור הוראת סעיף 186 לחסד"פ, הקובע כי ניתן להרשיע בשורת עבירות הנובעות ממעשה אחד אך אין לגזור את הדין יותר מפעם אחת בגין העבירה החמורה בשורת העבירות, ועל כן ב"כ הנאשם מביע תמיהה למתחם העונש התבקש ע"י המאשימה שכן הוא חורג, לטענתו, מהעונש המקסימאלי.

עוד נטען כי יש לשים לב למה שהוכח בהכרעת הדין, ולא ניתן כעת בשלב הטיעונים לעונש להעלות אמרות בדבר ניצולם של שאר השותפים וכן להעלות השערות ביחס לחלקו הדומיננטי של הנאשם, כאשר עובדות כתב האישום מלמדות כי חלקו של הנאשם החל רק לאחר שלב העמסת הנשק. עוד נטען כי על בית המשפט לערוך השוואה נכונה בין חלקו של הנאשם וחלקו של שאדי הקצין, כאשר התביעה הצבאית ייחסה לשאדי את הדומיננטיות בפרשה זו.

עוד נטען כי אין לייחס לנאשם מעשים של סחר בנשק, שכן ב"כ האשימה טוענת כי הנאשם שילם לשאדי, אולם אין כל ממצא בדבר סחר בנשק מטעם הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה מטעמו וטען כי מתחם העונש שהתבקש ע"י המאשימה אינו הולם ואינו עולה מהפסיקה הנוהגת במקרים דומים והעונש המקסימאלי שהוטל לרבות על סוחרי נשק הגיע ל-50 חודשי מאסר.

עוד נטען כי ביחס להרשעותיו הקודמות של הנאשם מדובר בעבירות ישנות כאשר האחרונה בהן מלפני 8 שנים, ועבירת הנשק הייתה בשנת 99 דהיינו לפני 18 שנים, ומדובר בבעל משפחה המונה 9 נפשות ויש להימנע מהטלת סנקציה כלכלית בעיקר כשלא הוכח כל רווח כלכלי.

הנאשם אמר כי הוא חף מפשע ונעשה לו עוול גדול בפרשה זו.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

6. הנאשם ביצע שורת עבירות חמורות ביותר, ובמעשיו פגע באינטרסים המוגנים שהם בטחון המדינה ובטחון הציבור, פגיעה שהיא ברף גבוה, בנסיבות המקרה.

הנאשם נטל חלק מהותי ומרכזי בפרשה חמורה, הכוללת קשירת קשר עם גורמים בעלי יכולת גישה לבונקר צבאי, גניבת אמל"ח בכמות גדולה ומסוג מסוכן ביותר אשר מקים פוטנציאל של ממש לפגיעה באזרחים ובביטחון המדינה, חשש שאף קיים עוד היום כאשר לא אותר מלוא האמל"ח הגנוב.

הפוטנציאל החמור הגלום בעבירות אלו, להביא לפגיעות בנפש, ולפגיעה בביטחון המדינה, יש בו כדי לחייב ענישה הולמת וחמורה, ובית המשפט העליון שב ומציין כי יש להחמיר בענישה בהן.

בע"פ 1332/04 **מדינת ישראל נ' פס**, פ"ד נח(5) 541, בעמ' 545 נפסק:

"גם אם נכון הדבר כי עד כה רמת הענישה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית והאידיאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה".

הנאשם הורשע במספר עבירות נשק, מהן עולה חומרה יתרה בשל הנועזות בביצוע העבירות, היקפו של האמל"ח שנגנב וסוגו. ביחס לסוג האמל"ח אפנה לאמור בהכרעת הדין ולמשמעות של טיל המטאדור, בנוסף לחומרה של ביצוע העבירות, גם ביחס לאמל"ח הנוסף.

כפי שעולה מהעדויות שבאו בפני בשלב שמיעת הראיות, טיל המטאדור אשר נגנב, הינו אמל"ח בעל חשיבות ביטחונית, והוגדר כ"שובר שיוויון". הוסף על כך 77 רימוני רסס ו - 13 טילי לאו, והמסקנה הינה כי מדובר בגניבת אמל"ח מסוג, איכות וחשיבות, רבים.

היקף הפעילות חמור ביותר, הנסיבות הקשורות בתעוזה של ביצוע הגניבה ע"י האחרים, בקשר שנקשר בין כולם, בתכנון המדוקדק, ובהגעה ממקומות שונים למקום האיסוף, והחבאת האמל"ח במקום אחר, כל אלו מעלים תמונה של תכנון וביצוע תכנית פלילית רחבת היקף, רבת מבצעים, ובעלת חומרה יתירה.

התכנית העבריינית, והוצאתה אל הפועל כאמור, משמעותה פוטנציאל גדול לסיכון הציבור וביטחון המדינה, סיכון שעד כה קיים, שכן אירע פיצוץ במקום איחסון חלק מהאמל"ח. חלק מהאמל"ח התפוצץ, רק חלק אותר, וחלק נוסף עודנו בידיים לא מורשות להחזקתו, ועודנו מסכן את הציבור.

7. עבירות הנשק בכלל, ואלו שהנאשם הורשע בהן בפרט, חמורות ביותר, יש בהן כדי לפגוע בביטחון הציבור ובביטחון המדינה, להקים מסוכנות רבה, וקיימת חשיבות להרתעה אשר יש ליצור בענישה בעבירות אלו.

ברע"פ 9112/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (31.12.2012), נפסק:

עמוד 4

"מכירת כלי נשק [...] מסכנת יותר את הציבור מאשר קנייתם" (ע"פ 1121/11 אזולאי נ' מדינת ישראל 23.11.2011), ואין ספק כי פוטנציאל הנזק שיש המלווה את הסיכון האמור צריך לקבל ביטוי בעונש הנגזר על החוטא בביצוע העבירות האמורות."

בית המשפט מפנה לדברים אשר נפסקו בע"פ 1121/11 אזולאי נ' מדינת ישראל (23.11.2011), והגם שעסק בעבירת סחר בנשק, הרי שהדברים יפים לענייננו:

"סחר בנשק הוא תופעה מסוכנת, במיוחד בימינו אלה. הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת" (ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 18.11.2007))".

הדברים מקבלים משנה תוקף ומשנה חומרה בענייננו לאור טיבו של האמל"ח, והיקפו.

8. המאשימה עותרת למתחם עונש הולם (מתחם אחד כולל) הנע בין 12-18 שנות מאסר, וב"כ הנאשם טוען כי המתחם המבוקש חורג לחומרה, ואינו עולה בקנה אחד עם תקרת הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם. כל צד טען טיעונו והפנה לפסיקה מטעמו.

להלן אפנה לפסיקה בעבירות נשק. מובן כי כל מקרה ונסיבותיו, ויש לאבחן את הנסיבות בהתאם לענייננו.

אולם תחילה לטענות ב"כ הנאשם ביחס לעונש המקסימלי שניתן להטיל - בעניין זה אין לקבל את טענות ב"כ הנאשם. אין מדובר בהחלת סעיף 186 לחוק העונשין, שכן אין מדובר במעשה אחד, אשר הנאשם ביצע, ואשר בגינו הורשע בעבירות המפורטות בהכרעת הדין.

הנאשם ביצע מספר מעשים, הכל כמפורט בהכרעת הדין. מעשיו השונים המפורטים שם, מקימים את העבירות כולן, כל אחת בגין מעשה אחר. לא אחזור על האמור בהכרעת הדין. אפנה אך לקביעות כי הנאשם קשר קשר, קיבל לרשותו אמל"ח, הוביל את האמל"ח, שילם תמורה בשלוש הזדמנויות, והאמל"ח אוחסן במקום אשר בו אירע הפיצוץ. כל אלו מקימים באופן עצמאי ונפרד את העבירות, ולפיכך הענישה המקסימלית האפשרית, עולה גם על הרף העליון של המתחם לו עותרת המאשימה.

אשר לטענות שהועלו, על אי התקיימות יסודות אחת העבירות - איננו בהכרעת הדין, ואיני מוצא מקום להוסיף ולהתייחס לכך בגזר הדין. הכרעת הדין מפרטת את אשר בוצע ע"י הנאשם, ומעשיו מקימים את כל יסודות העבירות בהן הורשע, כפי שנקבע.

עוד יש להוסיף, ביחס לחלקו של הנאשם, כי מחד אכן לא קיימת קביעה בהכרעת הדין כי הוא העבריין הבכיר מבין כל השותפים לביצוע המעשים בפרשה זו. מנגד, מהעובדות עולה כי חלקו מרכזי, לפחות כחלקם של האחרים, אשר ביצעו את הגניבה בפועל והביאו את האמל"ח אליו, והוא קשר עימם תחילה קשר, קיבל מהם את האמל"ח, והמשיך בביצוע הפעולות של הובלתו ואיחסונו לאחר מכן.

מדובר בקשר שנקשר, תכנון שתוכנן, וביצוע בתעוזה רבה, הן על ידי האחרים והם ע"י הנאשם עצמו.

להלן פסיקה בעבירות דומות, אשר מטבע הדברים יש לאבחנה אל מול הנסיבות בענייננו.

בע"פ 6542/11 **מוקטראן נ' מדינת ישראל** (25.2.2013) - הנאשמים הודו בעבירות נשק רבות לרבות סחר בנשק, והוטלו עליהם עונשים של 7 ו-5 שנות מאסר (כאשר המאשימה הגבילה עצמה לרף עליון של 8.5 ו-6.5), ובית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי העונשים שהוטלו ביחס לעבירות הינם מקלים חרף העובדה כי מדובר באנשים צעירים וללא עבר פלילי.

בע"פ 7268/11 **גרבאן נ' מדינת ישראל** (8.8.2012) - המערער הורשע בעבירות נשק, לאחר שקשר קשר עם חייל צה"ל לקבלת כלי נשק - 10 רובי M-16, מקלע מאג ומטול רימונים ומכר אותם, והוטלו עליו 80 חודשי מאסר, כאשר מדובר באדם צעיר וללא עבר פלילי. הערעור נדחה.

בע"פ 6074/93 **כץ ואח' נ' מדינת ישראל** (17.4.1994) - המערערים, אב ובנו, הורשעו בעבירות נשק לאחר שגנבו מבונקר צבאי ארגזי פעולה ובהם 24 רימוני רסס, והאב גנב גם רובה M-16 ושתי מחסניות עם כדורים. הם הורשעו בהחזקת ונשיאת נשק, והבן גם בעבירות של שיבוש ראיות, מסירת ידיעות ושיבוש הליכי משפט, והוטל עונש של 8.5 שנות מאסר על האב ו-4 שנים על הבן. הערעור נדחה.

בע"פ 2606/13 **מוחמד חוסני נ' מדינת ישראל** (2.2.2014) - הורשע המערער במסגרת 3 אישומים בעבירות של החזקת נשק (2 עבירות), סחר בנשק (2 עבירות), נשיאת והובלה נשק וסיוע לסחר בנשק, בכך שנשא וסחר בשתי מחסניות של מקלע M16, ובאקדח עם מחסנית ותחמושת, וסייע לסחר בקשר לאקדח ו-8 כדורים. מקרה זה הינו פחות בחומרתו מהמקרה ומהנסיבות בעניינו באופן משמעותי, ונגזרו בו 45 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס של 50,000 ₪, כאשר הנאשם בעל עבר פלילי הכולל עבירה אחת מגיל 16. יצוין כי בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה בעבירה של סחר, הן סחר בנשק והן סחר בתחמושת, בין 3-7 שנות מאסר, ומתחם ענישה לסיוע בסחר הנע בין 1.5-5 שנות מאסר. הערעור נדחה ונקבע כי:

"דין הערעור להידחות, ונקדים ונזכיר כי אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בגובה העונש אלא במקרים חריגים של סטייה מרמת הענישה וממדיניות הענישה, והמקרה שבפנינו אינו נופל בגדר מקרים אלה.... מכתב האישום עולה כי למערער יש נגישות לכלי נשק, ושלושת האישומים כמכלול מעידים על כך שאין מדובר במעידה חד פעמית.

בית משפט זה חזר והדגיש בשנים האחרונות כי יש להחמיר בענישה בעבירות כגון דא, משיקולי הרתעה וגמול, נוכח הזמינות המדאיגה של כלי נשק במחוזותינו, והחשש כי אלו ישמשו בסופו של יום גורמים פליליים ועוינים (ראו, לדוגמה ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (5.6.2013); ע"פ 6985/12 כמאל נפאפה נ' מדינת ישראל (17.3.2013) וע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (4.12.2011)). כפי שעולה מפסק דינו של בית משפט קמא, הוא לקח בחשבון את השיקולים השונים הצריכים לעניין, לרבות שיקולי הקולא אותם העלה ב"כ המערער בפנינו, והעונש שהושת על המערער אינו חורג מרף הענישה באופן המצדיק התערבות ערכאת הערעור. "

בע"פ 11475/04 מדינת ישראל נ' חאלד סוארכה (7.11.2005) המשיבים הורשעו בשני אישומים בעבירות של קשירת קשר לפשע, יבוא נשק ונשיאת נשק, כך שקשרו קשר להבריה כלי נשק ממצרים, ונפגשו עם אחרים במצרים ושם נמצאו 55 רובי קלצ'ניקוב, 35 מחסניות, מטול 3, RPG, רקטות RPG, ציוד אופטי ו-10 קתות רובים, והעבירו אמל"ח זה לישראל. ביהמ"ש המחוזי גזר על המשיבים 6 שנות מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי. ביהמ"ש העליון מצא לנכון להתערב בענישה, גזר על המשיבים מאסר של 10 שנים, וקבע כי:

"עבירות הנשק בהן הורשעו המשיבים הן עבירות חמורות ביותר. על העונש המוטל בגינן להיות חמור אף הוא, כדי לשקף רמה גבוהה של הרתעה (השוו: ע"פ 4831/03 אבו בכר נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 4609/98 טאהא נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). הדברים נכונים ביתר שאת לעת הזו. השימוש ההולך וגובר בחצי האי סיני כנתיב להברחות נשק לשטחי ישראל והרשות הפלשתינית, והחשש המיידני והוודאי שנשק זה יביא לשפיכות דמים, מצריכים ענישה מחמירה. "היום, במצב בו נמצאת מדינת ישראל, טמונה בעבירות של סחר בנשק ויבוא נשק לארץ סכנת חיים של ממש, ונראה כי סכנה זו רק מחמירה והולכת" (גזר דינו של בית המשפט המחוזי). "מניעת הברחות אלה...יש בה, בבירור, כדי לסכל עשרות ואף מאות פיגועים בעתיד, ותחסוך שפיכות דמים בקרב הישראלים והפלסטינים" (ת.פ. (ב"ש) 8076/04 מדינת ישראל נ' בניית (לא פורסם)). "מדובר בכלי נשק אשר הסכנה המוחשית הקרובה לוודאות (אם לא וודאות, לחלוטין) הטמונה בהם, כי יעדם הוא לידי גורמים עוינים שישתמשו בהם לביצוע הרג וטרור נגד אזרחי המדינה ותושביה - הינה ניבטת וגלויה, בעליל" (ת.פ. (ב"ש) 8174/04 מדינת ישראל נ' מוהנא (לא פורסם)). בנתיב הברחות זה, מהווים תושבי חצי האי סיני, "המצויים בכל נקיק ורגב אדמה ברחבי סיני", חוליה חיונית בשרשרת (ת.פ. (ב"ש) מדינת ישראל נ' אלחוסה (לא פורסם)). גם כשהם משמשים בלדרים בלבד, סיועם הכרחי להעברת הנשק ממצרים. ענישה ממשית על עבריינים אלו עשויה לעצור את קיומו של נתיב הברחות זה.... מעשיהם - יהיו מניעיהם אשר יהיו - מחייבים ענישה מחמירה. יש להטיל בגינם רמת ענישה אשר יאה בה כדי להרתיע את המשיבים ושכמותם ממעשים דומים בעתיד. אשר על כן, אנו מקבלים את הערעור ומעלים את עונשם באופן משמעותי. בקביעת העונש אנו מתחשבים בנסיבותיהם האישיות כפי שפורטו בגזר הדין ובכך שערכאת הערעור אינה ממצה, על פי רוב, את הדין עם הנאשמים. לאור מכלול השיקולים, אנו מחמירים את עונש המאסר בפועל שהוטל על המשיבים ומעמידים אותו על עשר שנות מאסר."

בע"פ 2403/11 יוסף אבו סעלוק נ' מדינת ישראל (6.6.2013) מדובר היה במערער אשר הורשע ב - 19 אישומים בעבירות של קשירת קשר לפשע, רכישה, החזקה וסחר של נשק, ובחלק מהאישומים בנסיון בלבד. מדובר היה ברובים, אקדחים ומשקפת לראיית לילה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 13 שנות מאסר בפועל, והערעור לבית המשפט העליון נדחה תוך שבית המשפט העליון מתייחס, שוב, לחומרה שבעבירות סחר בנשק אשר בחלקם רלוונטיים לענינו, ובצורך להחמיר את הענישה בעבירות נשק :

"חומרה רבה גלומה בעבירות סחר בנשק. בית משפט זה התייחס בעבר למגוון הסכנות הרבות הטמונות במסחר בלתי חוקי בנשק בציינו כי: "הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יוצא מידי המחזיק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייניות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכיחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירי אנשים תמימים שנקלעו לזירה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזור ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסוג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חירותו לתקופה ממושכת" ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.11.2007); וראו גם ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל בפס' 5 [פורסם בנבו] (4.12.2011). נפסק, שיש צורך לנקוט ברמת ענישה מחמירה ובהעלאת רף הענישה כאשר עסקין בעבירות נשק. זמינותו של נשק חם ועוצמתו ההרסנית, מימדיה המדאיגים של תופעת הסחר הבלתי חוקי בנשק, הסכנה להסלמת האלימות העבריינית וקלות ביצוע העבירות מחייבים ענישה הולמת ומחמירה. כמובן, הדבר כפוף לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, פ"ד נח(5) 541, 545; עניין נפאע שלעיל, בפס' 5, 7). הסוחר בנשק מונע בדרך כלל משיקולי רווח או שיקולי אידיאולוגיה. בשני המצבים, צו השעה הוא להרתיע בצורה פרטנית וכללית. כמובן שהדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בעבירות נשק רבות וחוזרות של נאשם".

מהמובאות דלעיל ניתן ללמוד על החומרה של עבירות נשק מסוג זה, על החומרה של הענישה בהן, ואת הביטוי של החומרה, המסוכנות, והפגיעה בביטחון הציבור והמדינה, המוצאים ביטוי בענישה מחמירה, ובקביעות בדבר הצורך להרתיע, הן הרתעת יחיד והן הרתעת הרבים.

הנסיבות במרבית פסקי הדין דלעיל, וגם במסגרת הפסיקה שהוצגה ע"י ב"כ הצדדים, פחותות בחומרתן מהנסיבות של ביצוע העבירות ע"י הנאשם. העבירות אשר ביצע הנאשם עניינן בכמות גדולה מאד של אמל"ח, אמל"ח שהמסוכנות הגלומה בו גבוהה ביותר, וכולל, כמפורט בהכרעת הדין, 77 רימוני רסס, 13 טילי לאו, וטיל מטאדור, אשר משמעותו, הן מבחינת המסוכנות העולה בהחזקה שלו ובשימוש בו, והן מהבחינה הביטחונית, רבה עד מאד, כעולה מהראיות, כאמור בהכרעת הדין. לכל אלו יש ליתן ביטוי במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם. על המתחם לבטא את הנסיבות המסויימות של ביצוע העבירות, במעשיו של הנאשם.

קביעת המתחם אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר בנסיבות המסויימות בהן בוצעה, תוצאותיה ומידת חומרתה. למתחם הנקבע היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 סון ואח' נ' מ"י (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם.

נוכח נסיבות ביצוע העבירות, ובעיקר כמות וסוג האמל"ח שנגנב, הרי שעל המתחם לכלול עונש מאסר משמעותי, ולהביא לידי ביטוי את שיקולי ההרתעה, ולצידם את שיקולי הגמול והמניעה. ביצוע עבירות אלו מחייב ענישה אשר תביא להגנה על הציבור מפני מבצען.

מכל האמור, אני מוצא את מתחם העונש ההולם, בגין העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשם, בנסיבות ביצוען, ככולל מאסר בפועל הנע בין 10 ל - 15 שנים.

בנוסף על הענישה לכלול קנס משמעותי, ופסילה משמעותית.

הנאשם

9. הנאשם יליד 1969 ולחובתו עבר פלילי הכולל עבירות של נשיאת והובלת נשק שלא כדין, רכישת נשק ויצור/יבוא נשק בלי רשות (2001), ועבירות נוספות של החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית (2004, 2005, 2008), איומים (2005, 2003) העלבת עובד ציבור (2003), הפרת הוראה חוקית (2003), תגרה במקום ציבורי (1999), תקיפה הגורמת חבלה של ממש (1999), פציעה או חבלה זדונית שלא כדין (1994), נשיאת סכין (1994), הפרעה לשוטר ותקיפת שוטר (1990), חבלה או פציעה כשהעברין מזויין וחבלה חמורה (1989).

ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לא נטענו טיעונים בהרחבה, ומטיעוני ב"כ הנאשם עולה כי הנאשם בעל משפחה, המונה תשעה, ונטען כי פרנס את משפחתו בהובלות ומסחר, וניהל אורח חיים נורמטיבי מאז ההרשעה האחרונה שהיתה לפני 8 שנים.

הענישה

10. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא, ולא הובאו כל נסיבות אשר יכול ויהיה בהן לאפשר זאת. מנגד שקלתי חריגה מהמתחם לחומרה, אולם לאחר בחינת כל המכלול, לרבות ענישת האחרים בפרשה, לא מצאתי מקום לעשות כן.

מעשיו של הנאשם וחלקו בפרשה קשה וחמורה זו, של גניבת אמל"ח בכמות ומסוג מסוכן ביותר, ובעל חשיבות ביטחונית רבה, הם מהחמורים ביותר.

ביחס לענישת האחרים, יצוין כי הענישה בגזר הדין של שאדי בשיר היא תוצאת הסדר טיעון, על כל השיקולים במסגרתו, לרבות קבלת אחריות, וביחס לבנו של הנאשם, עדי זועבי, הוא נעדר עבר פלילי.

בנוסף לחומרת מעשיו של הנאשם, כעולה מנסיבות ביצוע העבירות, יש בהתנהלותו, באי קבלת אחריות, ובהפקרת שלום הציבור על ידו גם לאחר מעצרו, כדי להעיד על מסוכנותו.

גם לאחר שנלכד, בחר הנאשם שלא לשתף פעולה, ושלא לצמצם את הנזקים הקשים שנגרמו ויכול ויגרמו, ואת הסכנה הנובעת מהעברת האמל"ח לידיים זרות, ודאג לאינטרסים האישיים שלו בלבד, תוך ניסיון לצמצום העונש שיוטל עליו.

בעוד הנאשם עצור ויודע את הסכנה הגדולה העולה מקיומו של האמל"ח כאמור, בהיקף ומהסוג האמור, אין הוא מוסר את מיקומו, אין הוא חוזר בו מפעילותו העבריינית המסוכנת, ומותיר את הציבור ואת ביטחונו של הציבור והמדינה, חשופים לסכנה האפשרית ולתוצאה מאפשרות הגעת האמל"ח לגורמים אשר יכול ויעשו בו שימוש, או פיצוץ מכל סיבה שהיא.

כל אלו, ובפרט אי קבלת אחריות, לצד אי ביצוע כל פעולה לצמצום הסכנה העולה ממעשיו, הינם שיקולים אשר יש להביא במסגרת קביעת הענישה בתוך המתחם. הנאשם אינו מוכן באף שלב לצמצם את הסכנה שיצר בפעילותו, ואין הוא מוכן להשיב את האמל"ח, אף שמדבריו עולה בבירור כי הוא יודע היכן מקומו.

הסיכון לחיי אדם, לביטחון הציבור, ולביטחון המדינה, כל אלו אינם כלל בשיקוליו של הנאשם. הדבר עולה מכך שאף שיכול היה בכל שלב, להביא להסגרת האמל"ח והשבתו, הוא לא עשה כן, והותיר, ועודנו מותיר, את הסכנה בעינה. סכנה אשר בחלקה התממשה שכן חלק מהאמל"ח התפוצץ, כמפורט בהכרעת הדין, וכאמור חלק מהאמל"ח עדיין לא אותר.

אין אצל הנאשם אף לו תחילתה של חרטה, אין כל קבלת אחריות, ואין כל מעשה אשר יכול ויהיה בו לצמצם את הסכנה שיצרה פעילותו העבריינית.

לנאשם כאמור עבר פלילי מכביד ורלוונטי. הוא שב ומבצע עבירות נשק.

לאור האמור על הענישה להיות ברף העליון של מתחם העונש ההולם.

בנוסף לעונש המאסר, יוטלו מאסר מותנה, קנס ופסילה.

ביחס לקנס, בהינתן ההיבט הכלכלי בביצוע העבירות, הוא צריך להיות משמעותי, ולא הובאו נתונים על מצב כלכלי לא טוב של הנאשם. בנסיבות אלו גם אין מקום לפריסת הקנס.

כך גם הפסילה צריכה להיות משמעותית, לאור השימוש שבוצע ברכב לביצוע העבירות החמורות.

11. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 15 שנים. תקופת מאסרו תחושב מיום תחילת מעצרו ה- 18.7.2016.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 24 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה נוספת לפיה הורשע, או כל עבירת נשק.

קנס - קנס בסך 100,000 ש"ח או מאסר למשך 200 ימים תחתיו. הקנס ישולם בתוך 60 יום מהיום.

פסילה - פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים, החל מיום שחרורו.

בקשת החילוט

המאשימה עותרת לחילוט הרכב בו ביצע הנאשם חלק מהעבירות בהן הורשע, רכב מס' רישוי 57-081-73, מסוג פולקסווגן ג'טה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי הרכב רשום במשרד הרישוי על שם בתו של הנאשם. עוד אין מחלוקת בין הצדדים כי רישום זה איננו בבחינת רישום קונסטיטובי, הקובע את הבעלות.

העידו ביחס לחילוט רעייתו ובתו של הנאשם, והעולה מעדותן הוא כי רעייתו של הנאשם נטלה הלוואה לרכישת רכב קודם, שהוחלף ברכב זה, וכי הרכב למעשה שימש את המשפחה כולה, לרבות הנאשם.

מהמסמכים והעדויות הללו עולה כי לא רק השימוש ברכב, אלא גם הבעלות בו, הינה למעשה של הנאשם ורעייתו, והוא נרשם על שם בתם, אולם, בחקירתה הנגדית התברר כי רישיון נהיגה הוצא על ידה רק כשנה לאחר שנרשם על שמה הרכב.

מטעם הנאשם, כמו גם מטעם הטוענות לזכויות ברכב, רעייתו ובתו של הנאשם, לא הובאו מסמכים כלשהם הקשורים למימון של הרכישה, למעט תדפיסי בנק מהם ניתן ללמוד על הלוואה, אולם אין כל מסמך אחר אשר יכול לקשר בין ההלוואה לבין הרכישה של הרכב, לא הג'יפ הקודם ולא הרכב נשוא הבקשה לחילוט.

יחד עם זאת, למרות העדר המסמכים האמורים, אין אינדיקציה לכך שהבעלות היתה של הנאשם בלבד.

אכן, כפי שעולה מהעדויות בעניין זה, מי שביצע בפועל את הרכישה של שני כלי הרכב, הג'יפ הקודם והרכב נשוא הבקשה לחילוט, כתחליף לו, הוא הנאשם עצמו, הוא גם זה אשר מבצע את הטיפול, טסטים, ושאר הפעולות הקשורות בכלי הרכב, ואולם, מכאן אינני מוצא כי עולה קביעה כי הבעלות הינה שלו, ושלו בלבד.

מכל האמור, עולה כי הבעלות ברכב נשוא הבקשה לחילוט הינה בעלות של הנאשם ושל רעייתו, ומהרישום של הרכב על שם בתם, ניתן, למרות ספקות בעניין זה, לומר כי גם לה חלק בבעלות על הרכב.

הבקשה לחילוט הינה מכוח סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט - 1969.

אחד משלושת התנאים המצטברים לחילוט חפץ הינו בעלות העבריין בחפץ.

ר' לעניין זה ע"פ 623/78 סורני נ' מ"י (25.6.1979).

קיימים שני תנאים נוספים, על כי ניתן לחלט חפץ שנתפס או הגיע לידי המשטרה על פי סעיפים 32 או 33 לפקודה, וכי ההרשעה מתייחסת למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגביו.

שני התנאים האחרונים מתקיימים, הרכב נתפס, ומדובר ברכב אשר ההרשעה מתייחסת למעשה עבירה שנעשה בו. מדובר ברכב שבאמצעותו הוביל הנאשם את האמל"ח.

ואולם, התנאי הראשון מתקיים בחלקו בלבד, הואיל והנאשם איננו בעלים באופן בלעדי ברכב, אלא שותפים עמו רעייתו, ולצורך העניין אניח שגם בתו.

לפיכך, ככל שיבוצע חילוט, הרי שיכול הוא להיות מבוצע ביחס לחלקו של הנאשם ברכב, דהיינו שליש משוויו.

ניתן היה להורות על החילוט, ולהורות על חלוקת התמורה בהתאם לחלקים בבעלות כמפורט לעיל, ואולם, לאחר ששקלתי את הבקשה לחילוט, בהינתן כי יכולה היא להיות ממומשת לגבי שלישי מהרכב בלבד, ולצד זאת את הענישה המוטלת, הן ברכיב המאסר והן ברכיב הקנס, אני מוצא כי נכון הוא שלא יבוצע חילוט של הרכב, והוא יושב לרשות רעייתו או בתו של הנאשם.

החילוט הינו בעל היבט עונשי, ולפיכך, בהחלטה ביחס לחילוט, לענישה הכוללת המוטלת, יכול ויהיה משקל בהחלטה על החילוט.

לעניין קיומו של היבט עונשי לחילוט ר' ע"פ 1982/93 **בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מ"י ורוני ליבוביץ** (19.5.1994).

לפיכך, למרות שמתקיימים, ביחס לשליש משווי הרכב התנאים לחילוט, אני מוצא, לאור מכלול הענישה, וכן לאור המשמעות של החילוט ביחס לבעלים הנוספים, שלא להורות על חילוט כאמור.

הרכב, מס' רישוי 57-081-73, מסוג פולקסווגן ג'טה המוחזק ע"י המשטרה, יושב לגב' אלהאם זועבי ת.ז. 028168391 או לידי הגב' רנד זועבי ת.ז. 314771106.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ח, 23 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.